Мій друг — Сіроманець (за оповіданням М. Вінграновського "Сіроманець"). Твір 5 клас

Про вовків ми знаємо багато, і вони часто є героями казок, оповідань, повістей. Змальовують їх по-різному. У казках вовки зазвичай дурні, лихі, ворожі людині. У творах Е. Сетон-Томпсона і Джека Лондона — розумні, кмітливі, благородні, вірні, допомагають людям і багато страждають. Про незвичного вовка розповідає й у своєму оповіданні «Сіроманець» М. Вінграновський.

Це був найстаріший вовк у світі, гроза місцевих лісів, який наводив жах на людей і тварин. Його прозвали Сіроманець, адже відомо, що це постійний епітет сірого вовка в народних казках.

Сіроманець упродовж тривалого часу був вожаком зграї, і йому корилися усі вовки. А тепер він зістарівся, осліп, заслаб, хоча залишився так само нескореним, як і раніше. Був у нього давній ворог серед людей — Чепіжний. Колись давно Сіроманець украв у нього козу і з’їв її. Все-таки він звір хижий, йому їсти треба. А Чепіжний затаїв зло на вовка і понад усе бажав вбити Сіроманця. Він і ями копав на нього по лісосмугах, і полював на нього. Хоча люди теж вчинили жорстоко з вовком, перебивши його зграю і вовченят. От і залишився Сіроманець самотнім на старість.

Жив у селі хлопчик Сашко, який полюбив Сіроманця, навіть не бачивши тварину. Ось саме він і став найкращим другом старого вовка. Він підгодовував вовка, розмовляв з ним, гладив по шиї. І той поводився мирно, відчуваючи доброту хлопця. Саме Сашко виручив Сіроманця з біди, коли той упав у яму. Упіймав таки його Чепіжний і кинув до кузні. Таємно, вночі, пробрався хлопець до кузні і перерізав брезентовий пояс, яким зв’язали вовкові лапи. А вранці Сіроманець утік від своїх переслідувачів.

Потім він ще довго і далеко біг, тікаючи від злих людей. Ледве не замерз у снігу, якби не льотчики, які знайшли і відігріли вовка. Там він знайшов ще одного друга — хлопчика Андрійка.

А Сашко сумував за сірим товаришем, увесь час думав про нього. Сіроманця теж тягло у рідні краї, і він вирішив повернутися. Сашко був дуже радий знову побачити друга. Хлопець навіть вирішив відвезти вовка до Одеси на операцію, але той злякався міського гамору і втік.

Сіроманець прийшов у Сашкове село. Прийшов помирати. Він вільно ходив селом, але люди були в полі, тому вбити його ніхто не зміг. Тоді вовк пішов у поле, ліг на спину і помер на рідній землі. В останньому своєму маренні згадував Сіроманець свого маленького друга Сашка, і невпинно лунав в його вухах рідний голос: «А ти думав, вовчику, як? Ти думав, що це нам уже кінець з тобою?..»

Такий трагічний кінець історії про дружбу хлопчика Сашка і Сіроманця. Виявляється, що вовк, якого усі боялися, може бути добрим і вірним. Чому? Просто він добром відповідав на добро. Ця захоплююча і сумна історія змушує задуматися над тим, що між людиною і природою може існувати гармонія. Бо людина теж є витвором природи. Але вона сильніша, бо має зброю, яку часто використовує проти усього живого.

Мабуть, усім нам, людям, слід замислитися про наше ставлення до природи. І спонукає до

цього оповідання М. Вінграновського «Сіроманець».